

Hồi 30

Lữ Diễm Thị Tài

N

goài khách sảnh đã nghe giọng tên tiểu nhị lấp bắp:

- Chư vị quan khách, xin thương tiểu nhân, dời ... dời sang độc viện bên trái.

Trần Ngự Phong nói:

- Những người đó là ai vậy?

- Dạ thưa. Các vị đại sứ của Hoàng giáo từ La Sa tới.

Trần Ngự Phong nhìn quần hùng:

- Các vị có cao kiến gì?

Tề Kim Cang lớn tiếng:

- Bọn Lạt ma của Hoàng giáo tuy không phải dễ chọc nhưng chúng ta cũng không nên sợ làm mất oai phong của võ lâm Trung Nguyên.

Tống Thiên Hành phụ họa:

- Thiên Hành cũng đồng ý với ý kiến Tề tiên bối.

Tuyết Sơn thần ni cũng mỉm cười gật đầu:

- Bần ni cũng đồng ý, lão ngoan đồng lo chuyện này đi.

Trần Ngự Phong mỉm cười quay sang tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca, người không cần lo việc ở đây nữa, mọi việc có bọn ta gánh vác.

Bên ngoài nghe tiếng quát tháo:

- Đồ khốn! Còn chưa chịu ra đây!

Tên tiểu nhị nghe quát luỳnh quỳnh không biết chạy đằng nào, Trần Ngự Phong chỉ cửa sau nháy mắt ra hiệu cho hắn đi khỏi, sau đó lão quay sang Tống Thiên Hành:

- Lão đệ! Đi với ta chứ!

Khi hai người bước ra ngoài thì vừa hay đụng phải một tên hoàng y phiên tăng, thân hình cao lớn bước vào tiểu viện, theo sau y còn sáu tên phiên tăng rất một màu áo vàng.

Tên trung niên phiên tăng hơi ngạc nhiên:

- Sao chỉ có hai người ra thôi? Các người cũng có bảy người kia mà?

Bảy tên hoàng y phiên tăng đã xếp thành hình chữ nhất trước mặt hai người.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Còn năm vị nữa sẽ ra sau!

Trên trung niên phiên tăng mỉm cười:

- Vậy mới phải, Trung Nguyên các người có câu “thức thờ vụ giả vi tuấn liệt” mà!

Trần Ngự Phong nói:

- Ai nói với người là ta định nhường phòng mà người nói vậy?

Gã phiên tăng nổi giận:

- Hảo tiểu tử, dám ghẹo gan Phật gia!

Tổng Thiên Hành nhú mày, Trần Ngự Phong khoát tay ngăn lại, mỉm cười nói:

- Muốn nhường phòng cũng được, nhưng phải nói chuyện cho giống con người một chút sau đó mới thương lượng.

Gã phiên tăng gầm lớn:

- Hảo tiểu tử, dám mở miệng mắng người!

Vừa quát gã vừa múa chưởng đập tới, nhưng chưởng thế vừa xuất đã thấy lão phiên tăng tuổi lớn nhất quát lớn, đồng thời nói luôn một tràng tiếng lạ hoắc.

Gã trung niên phiên tăng dừng tay tức thì, đồng thời cung kính nói mấy câu với lão phiên tăng sau đó quay sang Trần Ngự Phong hỏi:

- Tôn giá cũng là người tu hành? Xin báo danh hiệu ...

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Tại hạ có thể coi là một nửa người của giang hồ, bởi vậy danh hiệu báo ra sợ đại hòa thượng các vị cũng không biết.

Dừng một lát lão chậm rãi tiếp:

- Các vị từ Bố Đạt La cung tới?

Gã phiên tăng trung niên gật đầu.

Trần Ngự Phong hỏi:

- Các vị là khách mới của “Băng Phách thần quân” Nhiễm Khiếu Thiên?

Lão phiên tăng lại gật đầu.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Các vị thân phận thế nào trong Bố Đạt La cung?

- Tam tôn giả, Tứ kim cang.

Trần Ngự Phong cười ha hả nói:

- Ca ma, Ca lam, Ca diếp tam tôn giả là những tuyệt đỉnh cao thủ công lực chỉ kém cung chủ. Tứ đại kim cang cũng là những nhân vật xuất chúng. Nhiễm Khiếu Thiên có thể mời được những trợ thủ như vậy thật đáng tự hào.

Gã trung niên phiên tăng xám mặt dùng Tạng ngữ dịch lại, cả sáu tên còn lại đều biến sắc.

Trần Ngự Phong mỉm cười tiếp:

- Xin hỏi các vị có thể giới thiệu để tại hạ được chiêm ngưỡng!

Hắn dịch lại lời nói Trần Ngự Phong, chỉ thấy lão phiên tăng gật đầu.

Gã chỉ lão phiên tăng giới thiệu:

- Ca ma tôn giả, Ca lam tôn giả, Ca diếp tôn giả, Đa Tỳ kim cang, Đại đầu kim cang, Thần lực kim cang.

Sau cùng gã chỉ vào ngực tiếp:

- Đại lực kim cang.

Trần Ngự Phong cười lớn:

- Vạn hạnh! Vạn hạnh! Quả nhiên nghe danh không bằng thấy mặt. Tại hạ cũng xin giới thiệu, tại hạ là Trần Ngự Phong chắc đại hòa thượng chưa nghe qua. Còn vị này là Tống Thiên Hành.

Đại lực kim cang hơi giật mình:

- Người là “Hảo hảo tiên sinh” Tống Thiên Hành?

Tống Thiên Hành mỉm cười hỏi:

- Đại sư không tin?

- Tin lắm! Tin lắm! Nhưng ... các người đến đây làm gì?

Bỗng nghe Ca ma tôn giả nói mấy câu, Đại lực kim cang quay lại dịch:

- Tôn giả nói những hiểu lầm lúc nãy, chờ đến Quảng Hàn cung sẽ thanh toán dứt điểm.

Trần Ngự Phong vuốt râu nói:

- Vậy cũng được nhưng tại hạ thấy nếu các vị muốn bọn này nhượng phòng cũng có thể thương lượng được.

Đại lực kim cang ngó người:

- Nghĩa là sao?

Trần Ngự Phong nghiêm nghị nói:

- Quý giáo với Trung Nguyên lâu nay không ai xâm phạm đến ai thì tội gì phải nghe xúi giục của Nhiễm Khiếu Thiên mà vướng vào vòng thị phi của võ lâm Trung Nguyên. Người bảo với tôn giả, nếu đồng ý rút lui trước khi xung đột để khỏi mất hòa khí đôi bên thì ta sẽ nhượng độc viện này, đồng thời thiết tiệc tẩy trần mời các vị.

Sau một hồi nói chuyện với nhau bằng Tạng ngữ, Đại lực kim cang quay lại nói:

- Thật đáng tiếc, tôn giả nói đã nhận lời hứa của Nhiễm Khiếu Thiên nên không thể thất ước, thịnh tình của tôn giá xin tâm lãnh.

Trần Ngự Phong cười nhạt:

- Tại hạ đây tiên dụng lễ, hậu dụng binh, nếu song phương không thể hòa hảo trước sau gì cũng không tránh khỏi xung đột, thôi thì giải quyết ở đây cũng được.

Đại lực kim cang biến sắc, nói:

- Họ Trần kia, người đừng tưởng bọn ta sợ người.

Trần Ngự Phong mỉm cười:

- Hoàng giáo oai trùm Tây Tạng, tại hạ nào dám có ý đó.

Đại lực kim cang quay lại nói một hồi, Thần lực kim cang lớn bước đi ra khỏi hàng nói thôi một hồi.

Trần Ngự Phong chưa kịp hỏi xem đối phương nói gì thì chiếc chưởng to bè của gã đã nhằm ngực lão kích tới.

Gã này lấy hiệu “Thần lực” lại thêm tuyệt nghệ “Đại thủ ấn” của Hoàng giáo thì một chưởng này không phải tầm thường.

Nhưng Trần Ngự Phong như không biết lợi hại, xua tay nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Có muốn đánh cũng phải chờ nói rõ điều kiện đã!

Nói ra sợ không tin, thần công “đại thủ ấn” của Thần lực kim cang bị cái xua tay của lão hóa giải vô hình vô tích.

Sự thể không những khiến Thần lực kim cang ngẩn ngơ như không tin vào sự thật trước mắt mà cả sáu tên còn lại cũng không khỏi biến sắc.

Thần lực kim cang sau một lúc ngẩn ngơ chợt tỉnh lại gầm vang định lao vào tấn công nữa, nhưng Ca ma đã kịp thời quát ngăn hấn lại, đồng thời nói luôn mấy câu. Đại lực kim cang phiên dịch:

- Cái tên “Trần Ngự Phong” của tôn giá là hóa danh?

Trần Ngự Phong vuốt râu cười:

- Danh tính chẳng qua là thứ ký hiệu để phân biệt người này với người khác, không cần phí thời gian phân biệt chân giả, giờ ta nói rõ điều kiện đã, rồi sẽ đánh sau.

Đại lực kim cang gật đầu:

- Người nói đi.

Trần Ngự Phong nghiêm nghị:

- Chúng ta đấu ba trận, bên nào thắng hai coi như thắng. Nếu các vị thắng thì bảy người bọn ta lập tức về Trung Nguyên, còn nếu bại phiên các vị lưu lại trong khách sạn đến ngày mai sau đó đi hay ở tùy ý.

Đại lực kim cang sau một hồi trao đổi bằng Tạng ngữ mới quay lại nói:

- Tôn giả đồng ý, mời ra đầu đề thi đấu!

Trần Ngự Phong nói:

- Chúng ta không cừu không oán vậy nên đấu đến thắng bại thì thôi không cần quyết sống chết, có điều đầu đề thì xin nhượng cho các vị ra.

Thông qua Đại lực kim cang, Ca ma tôn giả nói:

- Nếu tôn giả đã nói vậy thì trận đầu tiên sẽ đấu văn.

Trần Ngự Phong cười lớn tán thưởng:

- Hay! Hay lắm! Nhưng đấu văn như thế nào đây?

- Đầu đề ra là “sách chỉ nhiếp vật” (cách giấy lấy vật” song phương đánh nhau hai trượng, trước mặt mỗi người có dựng một chiếc khung bằng gỗ dùng giấy dán kín, giữa

hai người để một cái bát úp bên trên là một quả trứng. Sau đó mỗi người dùng chưởng lực hút chiếc chén về phía mình mà trứng không rơi, giấy không rách coi như thắng.

Đây quả là một đầu đề tỉ thí khá hấp dẫn. Cách giấy lấy vật mà giấy lại dùng thứ dán cửa sổ, đã mỏng lại giòn, chỉ cần khẽ động là rách ngay, lại thêm cái trứng đặt trên chén, chén khẽ động trứng cũng có thể rơi ngay xuống đất.

Trần Ngự Phong nghe xong cười lớn nói:

- Hấp dẫn! Hấp dẫn! Tại hạ biết rõ bị bại nhưng cũng không thể không thử.

Trần Ngự Phong nói vậy không phải là khiêm tốn, kỳ thực lão chỉ có một chút thần công có thể thu hút tùy ý còn dùng vào trò chơi này lão chưa hề có kinh nghiệm. Ngược lại biết đâu bọn phiên tăng chẳng thường xuyên dùng cách ấy để luyện tập nội công? Bởi vậy bất kỳ ai cũng không dám chắc phần thắng.

Thế là bọn tiểu nhị lật đặt chạy đi chuẩn bị, một lát sau mọi vật cho cuộc tỉ thí đã mang đến đầy đủ.

Tiểu viện nền khá bằng phẳng rất hợp để song phương tỉ thí, tiếc một điều hơi nhỏ, nhưng cũng chẳng sao.

Sau khi bày trí xong, đốt lên một cây hương, Trần Ngự Phong cùng Ca ma tôn giả ngồi xuống sau chiếc khung giấu. Đại lực kim cương vỗ tay làm hiệu, hai người mới từ từ đưa hữu chưởng lên, kinh lực phải xuyên qua mảnh giấy mỏng để hút chiếc chén úp về phía mình.

Lúc đầu chiếc bát hình như bị xoay mạnh một trục thẳng đứng rồi từ từ di động về phía Ca ma tôn giả, chiếc trứng để trên trôn bát cũng không chút động dậy.

Một tất ...

Hai tất ...

Ba tất ...

Mãi đến bảy tám tất mà coi bộ không có dấu hiệu dừng lại.

Tình hình khiến Tống Thiên Hành càng lúc càng lo, nếp nhăn khoảng giữa đôi mày càng lúc càng sâu. Ngược lại bọn phiên tăng thì vui mừng không cần nói cũng biết.

Còn hai đương sự ngồi kia thì nét mặt nghiêm trang, nhìn không thấy nét vui buồn gì cả.

Trong khi đó chỉ chiếc bát không nhanh không chậm cứ từ từ, từ từ chuyển dịch về phía Ca ma tôn giả, trước sau di động được, có đến thước rưỡi.

Trong tiểu viện, ngoài ngọn đuốc dầu thông thỉnh thoảng nổ tí tách còn thì hoàn toàn im lặng, có thể nghe được tiếng kim rơi.

Khi chiếc bát di động được hai thước thì bỗng dừng lại.

Tại điểm này hình như xảy ra một cuộc giằng co dữ dội, công phu ước chừng uống hết chung trà nóng mới từ từ chuyển dịch về phía Trần Ngự Phong với một tốc độ ngang bằng khi di chuyển về phía Ca ma tôn giả.

Đến lúc này Tống Thiên Hành mới thở ra như trút được gánh nặng.

Chiếc bát về đến vị trí ban đầu thì bỗng dừng dừng lại, chiếc trứng trên trót bát lắc lư như sắp rơi đến nơi. Sau đó chiếc bát lại di chuyển về phía Ca ma tôn giả.

Tống Thiên Hành vừa mới thở ra đó giờ lại nín thở khấn trương.

Nhưng chiếc bát di động chưa đầy bốn tấc bỗng dừng lại rồi lập tức di động về phía Trần Ngự Phong ...

Khi chiếc bát di động được chừng bốn thước, thì Đại lực kim cang vỗ tay kêu dừng. Chiếc bát lập tức dừng lại, Trần Ngự Phong và Ca ma tôn giả buông tay đứng dậy.

Thông qua Đại lực kim cang phiên dịch, Ca ma tôn giả nói:

- Trận thứ nhất bọn ta chịu bại!

Trần Ngự Phong cười:

- Đa tạ tôn giả tương nhượng.

Dừng một lát lão nghiêm mặt nói:

- Đề mục cho cuộc tỷ thí thứ hai do bên thua quy định, vậy xin tôn giả ra đề cho.

- Trận thứ hai tỷ đấu bằng chưởng lực!

- Chưởng lực thi đấu thế nào đây?

- Song phương đứng sát nhau, đồng xuất chưởng kích xuống mặt đất cách xa một trượng, coi theo độ sâu và mức độ chuẩn chính của chưởng ấn để phân thắng bại. Nhưng trong lúc phát chưởng không được phát ra tiếng động.

Trần Ngự Phong mỉm cười gật đầu:

- Được. Bên này sẽ do Tống đại hiệp xuất trận, còn quý phương?

Đại lực kim cang nói:

- Vẫn do Ca ma tôn giả xuất trận!

Trần Ngự Phong xua tay:

- Không được, Ca ma tôn giả đã tiêu hao nhiều công lực, làm như vậy là không công bằng.

Sau một hồi bàn luận bọn phiên tăng đưa Ca diếp tôn giả ứng thí.

Trận này chẳng có gì đặc sắc, sau khi phát chưởng, trên nền sơn thổ lâu năm bền chắc như đá hiện lên hai dấu bàn tay, phía Tống Thiên Hành sâu gần một tấc xung quanh sắc như dao cắt. Còn chưởng ấn của Ca diếp tôn giả mặt dù sâu hơn nửa phân nhưng có ba chỗ rạn vỡ xung quanh.

Thực tâm mà nói mức độ ổn định của chưởng còn quan trọng hơn dấu chưởng nông sâu. Bởi phải có công lực siêu tuyệt, thu phát thật chuẩn mới có thể làm nổi dấu chưởng sâu như dấu khắc.

Những người có mặt ở đây đều là đại hành gia đương nhiên phải hiểu điều đó, nhưng vì đã thắng một trận nên Trần Ngự Phong đề nghị trận thứ hai bình thủ!

Đối với phía phiên tăng được một bại, một hòa, nếu trận thứ ba cố gắng thủ hòa thì bại cũng vinh quang.

Sau một hồi thảo luận, Đại lực kim cang nói:

- Tổng đại hiệp, bọn này đối với lễ nhượng của quý phương vô cùng khâm phục, vậy nên đề mục tỷ thí trận cuối cùng mời quý phương ra tay.

Tổng Thiên Hành mỉm cười gật đầu:

- Được! Được! Thiên Hành xin lĩnh tình.

Trong khi đó Trần Ngự Phong dùng truyền âm nhắc:

- Tỷ thí ám khí!

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Thiên Hành là người thông tục không nghĩ ra cách gì văn nhã, thôi thì tỷ thí ám khí vậy.

Đại lực kim cang sáng mắt hỏi:

- Tỷ thí thế nào?

Tổng Thiên Hành mỉm cười:

- Song phương đứng cách nhau năm trượng, phát ám khí không hạn nhiều ít nhưng chỉ một lần, không để ám khí sát thương đối phương đồng thời phải nói trước chỗ dự định công kích trên người đối phương.

Đại lực kim cang nói:

- Có được tránh né không?

- Được, nhưng chỉ một chân được di động thôi, chân còn lại phải để nguyên vị.

Đại lực kim cang cười lớn nói:

- Hay lắm, đề mục của Tổng đại hiệp ra thật tuyệt diệu!

Xong hẳn quay lại cùng nhau dùng Tạng ngữ trao đổi.

Trần Ngự Phong dùng truyền âm nhập mật nói:

“Lão đệ, Đa tỷ kim cang là đệ nhất danh thủ ám khí của Hoàng giáo, hẳn còn có trác hiệu “thiên thủ Như Lai”, trận này chắc chắn sẽ do hẳn xuất trận, lão đệ người phải cẩn thận lắm lắm!”

Đại lực kim cang quay lại:

- Tổng đại hiệp còn quy định nào không?

Tổng Thiên Hành lắc đầu:

- Không!

- Vậy thì mời!

Dứt lời hẳn phóng mình lên mái nhà, tất cả mọi người cũng tung người theo sau, cả mấy người như Tuyết Sơn thần ni, Ngộ Chân Tử ... cũng phóng lên một mái nhà kế cận quan chiến.

Đây quả là một trận đấu có một không hai, “Nhị tướng kim hoàn” đối địch với đệ nhất ám khí cao thủ của Hoàng giáo so tài, ai lại bỏ qua cơ hội này?

Tống Thiên Hành và Đa tỷ kim cang đứng đối diện cách nhau năm trượng, Tống Thiên Hành nghiêm mặt nói:

- Thiên Hành lãnh phần ra đầu đề. Vậy quý phương được quyền động thủ trước.

Đại lực kim cang dịch lại, Đa tỷ kim cang khẽ gạt đầu lấy chuỗi tràng hạt trên cổ xuống lấy ra mấy hạt đồng thời nói (Đại lực kim cang dịch):

- Chín hạt chuỗi này sẽ phát ra một lượt đồng thời sẽ lưu lại dấu trên góc trái vạt áo phía sau Tống đại hiệp, xin cẩn thận đề phòng.

Tống Thiên Hành gạt đầu:

- Được! Mời!

Đại lực kim cang phất tay một cái, Đa tỷ kim cang quát lên một tiếng vung tay chín hạt chuỗi tạo thành ba nhóm kết thành hình chữ “phẩm” bay ra. Đi đến giữa chừng đột ngột nổ lớn chia ra làm ba chữ “phẩm”, tất cả nhắm người Tống Thiên Hành bay tới.

Tống Thiên Hành biết rõ thủ pháp của đối phương không đơn giản chỉ có vậy, nên mặc dù ám khí bay sắp tới nơi nhưng chàng vẫn vững như thái sơn không một chút cử động.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của chàng, khi còn cách người chừng năm thước bỗng nghe mấy tiếng lanh canh nho nhỏ, chín hạt chuỗi chạm vào nhau bay loạn xạ không còn hàng lối gì nữa.

Cặp mắt Tống Thiên Hành vô cùng tinh tế, thoáng nhìn chàng đã nhận ra cốt lõi của vấn đề.

Trong chín hạt chuỗi có một hạt là chủ lực, chính hạt chủ lực này chạm vào tám hạt kia tạo thành thế “mãn hoa thiên vũ” làm rối mắt đối phương.

Tống Thiên Hành nhận rõ hạt chủ lực đồng thời chú ý kỹ một hạt ấy mà thôi, vì đầu đề đã ra, phải kích trúng chỗ đã định trước chứ không được kích loạn xạ, cho nên những hạt khác không cần đề phòng nữa.

Tuyệt một chỗ chín hạt chuỗi không những bay loạn xạ mà còn có thể xoay vòng quanh thân hình chàng, thế là Tống Thiên Hành dùng chân phải làm trụ xoay người theo dõi chuỗi hạt chính.

Quay như vậy được ba vòng thì hạt chuỗi chủ lực bắn vào một hạt khác, hạt ấy lập tức nhanh như chớp phóng vào góc trái vạt áo sau, nhưng Tống Thiên Hành đã sớm nhận ra nhẹ nhàng tránh được.

Nhưng khi chàng quay người thì vạt áo sau cũng tốc lên bay phần phật trong gió, hạt chuỗi chính lạng lẽ xẹt xuống góc trái vạt áo sau ...

Trong khi đó Tống Thiên Hành dường như không hay biết gì phóng chỉ điểm rơi ba hạt chuỗi khác...

Đa tỷ kim cang mặt lộ sắc mừng vì thấy đối phương đã bại tới nơi, nhưng hấn không ngờ đó là kế của Tống Thiên Hành.

Chờ hạt chuỗi chính còn cách vạt áo chừng nửa thước. Tống Thiên Hành bỗng hạ tay xuống, “cách!” một tiếng giòn tan, hạt chuỗi bị điểm trúng văng mất dạng, trong khi đó thì mấy hạt còn lại cũng tự động rơi hết xuống mái ngói.

Sự tình diễn ra thuật lại tưởng lâu, kỳ thực chỉ trong nháy mắt mà thôi. Tống Thiên Hành vòng tay nói:

- Đại sư thủ pháp cao minh, bình sinh Tống Thiên Hành mới gặp lần đầu.

Đại lực kim cang dịch lại, Đa tỷ kim cang cười gượng nói:

- Mời Tống đại hiệp xuất thủ!

Tống Thiên Hành nghiêm nghị nói:

- Đại sư chú ý chiếc nút đầu tiên trên áo, tại hạ xuất thủ đây!

Vị trí đó nằm cạnh “nhũ căn huyết” bên ngực phải. Phàm người luyện võ thủ vùng trước ngực rất kỹ, bởi vậy sau khi nghe dịch lại Đa tỷ kim cang không khỏi ngạc nhiên rồi y gật đầu.

(hết cuốn chín)